

*Колодій І. М.,
кандидат юридичних наук, доцент кафедри цивільного, господарського,
адміністративного права та процесу
Навчально-наукового інституту права і соціальних технологій
Чернігівського національного технологічного університету*

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ АДАПТАЦІЇ ТА ВПРОВАДЖЕННЯ МІЖНАРОДНИХ НОРМ І СТАНДАРТІВ У СФЕРІ МІЖНАРОДНИХ ТРАНЗИТНИХ ПЕРЕВЕЗЕНЬ

Анотація. Стаття присвячена дослідженню проблемних питань адаптації та впровадження міжнародних норм і стандартів у сфері міжнародних транзитних перевезень.

Ключові слова: міжнародне співробітництво, транзитні перевезення, інтеграція міжнародних вимог, митна процедура, митна вартість.

Постановка проблеми. Зважаючи на те, що Україна розташована в центрі Європи, через її територію проходить низка автомобільних, залізничних і трубопровідних міжнародних транзитних коридорів. Наявність морських торговельних портів відкриває транзитні шляхи для перевезення товарів водними видами транспорту. В умовах глобалізації світової економіки поняття транзиту для окремих держав суттєво розширюється. Транзит виступає важливою цінною складовою логістичного процесу транспортування вантажу від виробника до споживача та має складну багатаспектну структуру. По своїй суті, транзит є експортом транспортних послуг, які надаються національними компаніями власнику вантажу та перевізнику при слідуванні вантажу і транспортного засобу по території держави. Набір цих послуг залежить від рівня розвитку національної товаросупровідної мережі та її якості. Перш за все – це послуги національних перевізників, експедиторів; крім того, транзит є каталізатором розвитку широкого спектру супутніх послуг по заправці транспортних засобів топливом, організації торгівлі та харчування, ремонту транспортних засобів і їх сервісного обслуговування.

Транзит дозволяє ефективно використовувати резерви провізних можливостей національних транспортних систем, стимулює їх відтворення і удосконалення. Як правило, розвиток транзитних можливостей тягне за собою значні затрати, політичні та економічні наслідки для держав, які беруть участь у проєкті [1, с. 72–73].

Транзит необхідно розглядати не лише як частину бізнесу, але і як важливий елемент міжнародного позиціонування держави. Важливе завдання, яке стоїть перед Україною – у повній мірі реалізувати своє вигідне географічне місце розташування, як транзитної держави. Залежно від реалізації комплексу загальнодержавних заходів, транзитний потенціал України має виходити на якісно новий рівень у кількісних та якісних показниках, бути привабливим для іноземних операторів із перевезень товарів, гарантувати виконання Україною низки міжнародних конвенцій, функціонувати, як постійно діючий рентабельний сегмент економіки.

Теоретичну основу дослідження склали положення, викладені в працях вітчизняних і зарубіжних учених: Ю.М. Дьоміна, С.В. Додіна, С.В. Ківалова, Б.А. Кормича, О.М. Мельник, П.В. Пашка, М.Г. Шульги та інших. Науковий інтерес до означених питань пояснюється інтеграцією України у європейський

простір, адаптацією та впровадженням міжнародних норм і стандартів у сфері міжнародних транзитних перевезень.

Метою статті є комплексний розгляд існуючих і перспективних напрямів та шляхів адаптації національного митного законодавства до міжнародних стандартів у процесі євроінтеграції.

Виклад основного матеріалу дослідження. На шляху реалізації європейського вибору адаптація законодавства України здійснюється у трьох основних напрямках, а саме до: а) відповідних норм міжнародного права; б) стандартів регулювання ЄС; в) національних норм і стандартів регулювання європейських держав.

Міжнародні митні угоди, як одне із джерел сучасного міжнародного митного права, покликані визначити шляхи подальшого розвитку митної справи, встановлюючи прийнятні для держав міжнародні стандарти в цій галузі. Такі стандарти створюють міжнародні організації – Організація Об'єднаних Націй, Всесвітня митна організація (до 1994 року – Рада митного співробітництва) та Світова організація торгівлі [2, с. 116].

Є.В. Додін обґрунтовує думку, що належне й ефективне міжнародне співробітництво з питань митної справи можливе лише при існуванні визнаних світовою спільнотою правових підстав, за допомогою яких встановлені форми, методи, засоби та заходи такого співробітництва. Ці підстави складаються із чотирьох груп документів:

I. Актів, що встановлюють загальнообов'язкові вимоги організації та здійснення взаємодопомоги країн (або уповноважених ними органів – органів державної влади).

II. Актів, що встановлюють вимоги організації та здійснення взаємодії країн (та відповідних державних органів) у межах відповідної території (в межах Європейського Союзу, Митного союзу Російської Федерації, Республіки Білорусь, Республіки Казахстан, Організації Чорноморського економічного співробітництва (ОЧЕС) та ін.).

III. Актів, які створюють правові підстави для плідного міжнародного співробітництва у митній діяльності, – міжнародних договорів, у яких фіксуються особливості взаємодії у цій діяльності двох або більше країн.

IV. Особливої групи актів, що створюють правові підстави для міжнародного співробітництва з питань митної справи, співавторами яких є органи, на яких покладено завдання організації та здійснення цього виду справи. Вони об'єднуються поняттям «митна адміністрація», хоча в кожній країні можуть мати іншу назву. У створенні цієї групи актів активну участь беруть міжнародні митні організації [3, с. 148].

Визначальну роль у міжнародно-правовому регулюванні спрощення та гармонізації митних процедур у сфері міжнародної торгівлі відігравала і відіграє всесвітня (універсальна) міжнародна (спеціалізована) організація – Рада митного співробіт-

ництва, що тепер має назву Всесвітня митна організація (ВМО, WCO – World Customs Organization), яка є єдиною міжурядовою організацією зі штаб-квартирою в м. Брюсселі (Бельгія), що зосереджена виключно на питаннях митної справи. На сьогодні до Всесвітньої митної організації входять 179 держав [4], у тому числі й Україна [5].

С.В. Ківалов відмічає, що ВМО останніми роками стала справжнім штабом співробітництва держав і міжнародних організацій у тому, що стосується правотворчої й правозастосовної діяльності у сфері міжнародних відносин у частині митних справ держав. У наш час ВМО координує роботу національних митних служб у рамках існуючих багатосторонніх договорів у цій області (близько 20 договорів, більша частина яких прийнята саме під егідою ВМО), близько 50 рекомендацій і десятків технічних норм із різних митних питань, а держави-члени ВМО контролюють більш ніж 98% світової торгівлі [6, с. 6].

У рамках ВМО залежно від напрямку зближення правових систем застосовується та чи інша форма зближення права: уніфікація чи гармонізація, або ж спостерігається їх поєднання. Вибір того чи іншого способу зближення залежить від специфіки міжнародних митних відносин. Уявляється, що основним механізмом у рамках діяльності ВМО зі зближення національних правових систем у сфері митної справи є договірний, який полягає в розробленні міжнародно-правових митних норм і укладенні державами міжнародних митних конвенцій.

Україна бере участь у таких міжнародних угодах, укладених на рівні ВМО, як Конвенція про створення Ради митного співробітництва (1950) [7], Міжнародній конвенції про взаємну адміністративну допомогу у відверненні, розслідуванні та припиненні порушень митного законодавства (Найробська конвенція, 1980) [8], Міжнародній конвенції про гармонізовану систему опису та кодування товарів (1983) [9], Конвенції про тимчасове ввезення (Стамбульська конвенція, 1990) [10], Рамкових стандартах безпеки та полегшення всесвітньої торгівлі Всесвітньої митної організації (2005) [11].

На основі аналізу Рамкових стандартів безпеки як гарантії спрощення світової торгівлі уявляється необхідним зазначити, що у відповідності до Стандартів усі (чи більшість) митних органів у розвинутих країнах повинні бути організовані за відповідним зразком, використовувати однакові підходи до управління, оцінки ризиків, організації та проведення митного огляду.

На сьогодні переважна більшість держав-членів Всесвітньої митної організації висловили готовність впроваджувати принципи Рамкових стандартів, у тому числі Україна. На сучасному етапі для неї характерне постійне зростання обсягів та розширення масштабів міжнародної торгівлі, ускладнення та посилення динаміки торговельних процесів, посилення вимог міжнародних організацій щодо забезпечення вільного доступу іноземних товарів на внутрішні ринки та зниження національних торговельних бар'єрів. Відбувається поглиблення інтеграції міжнародних вимог у національну практику митного регулювання України.

Крім того, існують такі проблеми: щодо управління персоналом у митній системі, а саме мотивації праці посадових осіб митних органів; усі розвинуті країни спрямовують близько 1,5% бюджетних коштів на фінансування митних органів, в Україні цей показник становить приблизно 0,8% витрат бюджету, що є недостатнім для розвитку матеріально-технічної бази митниць, та забезпечення соціальної і матеріальної захищеності працівників митниць; низький рівень оплати праці посадових осіб митних органів призводить до поширення корупції, зловживання службовим становищем або ж переходу до комерційних структур та розроб-

ки складних схем ухилення від оподаткування на основі набутих знань та досвіду роботи на митниці [12, с. 129].

Враховуючи вищезазначене, Державна митна служба України підписала Декларацію щодо впровадження Рамкових стандартів Всесвітньої митної організації на національному рівні й затвердила Концепцію модернізації діяльності митної служби України (наказ Держмитслужби України від 17 жовтня 2006 року № 895 [13]), що, як показує практика, дає можливість не лише використовувати міжнародні стандарти у розбудові національної митної системи, але й сприятиме кращій погодженості національних пріоритетів у митній сфері з міжнародними стандартами, дозволить ефективніше захищати національні інтереси України у сфері розвитку міжнародної торгівлі та економічної співпраці, перш за все, шляхом використання механізмів Всесвітньої митної організації для модернізації митної служби ДФС України та подальшої імплементації стандартів.

Уявляється, що загалом Рамкові стандарти, зважаючи на ряд вищезазначених проблем України, мали б вирішити такі: комплексне управління ланцюгом постачання товарів; повноваження на перевірку вантажу; сучасні технології під час огляду; надання попередньої електронної інформації; високий рівень управління персоналом; цільовий вибір та комунікації; оцінка безпеки і т. п.

Слід зауважити, що Рамкові стандарти Всесвітньої митної організації з безпеки та полегшення всесвітньої торгівлі покликані на світове врегулювання взаємовідносин між митними адміністраціями держав-учасниць Всесвітньої митної організації, полегшення та безпечного перетину кордону для товарів, вресгті-решт використання позитивних факторів глобалізації. Аналізуючи ситуацію в цій сфері для України, існує також ряд проблем, пов'язаних із імплементацією стандартів, через дороговартість даного проекту, корупцію в митних органах, необов'язковість та просто рекомендаційність для всіх країн-учасників Всесвітньої митної організації [14, с. 280].

Крім ВМО, необхідно також підкреслити вагому роль Світової організації торгівлі (COT, WTO – World Trade Organization) у створенні загальної інституційної основи для реалізації торговельних відносин між державами-членами. Зазначена організація виступає міжнародним регулятором таких питань у галузі митної справи, як механізм застосування тарифних та нетарифних інструментів, правильності визначення митної вартості та країни походження товарів, уніфікації вимог до захисту прав інтелектуальної власності тощо. Якщо ВМО розробляє рекомендації щодо здійснення митних процедур, то COT встановлює для своїх членів чіткі правила для уніфікованої реалізації процедур переміщення товарів та транспортних засобів через митний кордон, а також єдині вимоги щодо застосування тарифних та нетарифних інструментів регулювання ЗЕД.

Виходячи з вищезазначеного, серед найпоширеніших проблем України, як держави-члена COT, що розвивається, потрібно назвати три такі. Перша і найголовніша – це проблема, пов'язана з відсутністю в Україні достатньої кількості кваліфікованих фахівців із права COT, які б склали «авангард» державних органів відповідної юрисдикції та завдань, серед яких не останнє місце займали б завдання з аналізу торговельної діяльності українських і закордонних підприємств із метою виявлення порушень права даної торговельної організації іноземними контрагентами [15].

Друга проблема – в Україні немає плану стратегічного членства нашої держави в COT. Третя проблема випливає з першої – у нас відсутня координація інтересів малого та середнього бізнесу з державною торговельною політикою саме тому, що немає спеціалістів із права COT, які б допомогли українським підприєм-

цям планувати їх торговельну діяльність відповідно до правил цієї організації, а державі захищати права цих самих підприємців шляхом ініціації процедури вирішення торговельних суперечок у рамках Світової торговельної організації та впровадження компенсаційних заходів [16].

Процес адаптації України до норм СОТ напряму залежить від нормативно-правової бази як на національному рівні, так і на рівні норм міжнародного права. До угоди про створення Світової організації торгівлі додається пакет документів, який складається із півсотні угод, спрямованих на регулювання торгівлі товарами, послугами, правами на інтелектуальну власність та ін. Україна, вступивши до СОТ, взяла на себе зобов'язання по всьому комплексу угод.

Право СОТ знаходиться у тісному взаємозв'язку із внутрішнім законодавством держав-учасниць. Так, воно прямо визначає, яким має бути внутрішнє національне законодавство з зазначених питань, і тим самим виступає в якості механізму уніфікації внутрішніх правових систем. Воно демонструє нам поступову зміну методів регулювання міжнародної торгівлі різними світовими державами на різних етапах інтеграції в світове співтовариство. Уявляється, що необхідно навчатися застосовувати норми права СОТ на практиці. Потрібно чітко знати як діяти, якщо суб'єкти правовідносин зіштовхнулися з бар'єрами на іноземних ринках чи, навпаки, якщо на території України іноземні підприємці використовують заходи недобросовісної конкуренції. Необхідна відпрацьована система підготовки висококваліфікованих спеціалістів, сфера інтересів яких лежить у глибокому вивченні процесів інтеграції, права СОТ та здійснення підприємницької діяльності на міжнародному рівні. На сьогодні таких спеціалістів мало, і український бізнес при виході на міжнародний ринок не захищений із правової точки зору на достатньому рівні.

Україна не має достатньої кількості фінансових ресурсів для будівництва довгострокових проектів, що потребує залучення приватних інвестицій. Проте приватні організації та фізичні особи не інвестують власні кошти в транспортні, логістичні організації та підприємства мережі придорожного сервісу, що обумовлено політичною нестабільністю. До того ж, державне регулювання розвитку транзитних перевезень здійснюється непослідовно, внаслідок чого інвестори не бажають інвестувати кошти. Завдання держави в цій непередбачуваній ситуації полягає у створенні максимально сприятливих та передбачуваних умов. Необхідність залучення приватних інвестицій обумовлена невідповідністю транспортної інфраструктури європейським стандартам та застарілістю (навантажувально-розвантажувальних засобів, засобів транспортування, дорожнього покриття, інформаційних технологій, умов надання послуг тощо). Тому держава має сприяти формуванню сприятливого інвестиційного клімату в напрямі реалізації транзитного потенціалу України [17, с. 206].

Підтвердженням послідовної політики уряду щодо розвитку транзитного потенціалу України стало прийняття Комплексної програми утвердження України як транзитної держави у 2002–2010 роках [18]. Також завершено формування нормативно-правової бази щодо регулювання правовідносин, пов'язаних із міжнародним транзитом вантажів. Запроваджено в дію наказ Міністерства фінансів України від 09.10.2012 року № 1066, яким затверджено Порядок виконання митних формальностей при здійсненні транзитних переміщень [19], що передбачає подання до митних органів України уніфікованих документів, які використовуються в міжнародній практиці транспортно-експедиторської діяльності.

Забезпечується подальше вдосконалення положень нормативно-правових актів із питань провадження митно-брокерської діяльності в пунктах пропуску через державний кордон, регламентування порядку його перетинання транзитними вантажами. З метою дотримання режиму державного кордону й упорядкування діяльності митних брокерів у пунктах пропуску через державний кордон України для автомобільного сполучення спільним наказом ДМС України та адміністрації ДПС України від 24 січня 2006 року № 51/49, зареєстрованим у Міністерстві юстиції України 24 лютого 2006 року за № 176/12050, затверджено Інструкцію про порядок розміщення на територіях пунктів пропуску через державний кордон України підприємств, що здійснюють господарську або іншу діяльність, пов'язану із забезпеченням діяльності пунктів пропуску і підприємств (установ) сфери обслуговування [20].

Розвиток транспортних коридорів та входження їх до міжнародної транспортної системи визнано пріоритетним загальнодержавним напрямком розвитку транспортно-дорожнього комплексу України. Для цього прийнято ряд постанов Кабінету Міністрів України, якими визначено основні шляхи та завдання щодо створення, функціонування і розвитку міжнародних транспортних коридорів в Україні та міжнародних транспортних зв'язків [21–25]. Програми передбачали комплекс заходів із розбудови транспортно-дорожньої інфраструктури національної транспортної мережі й міжнародних транспортних коридорів, поліпшення її стану та збільшення пропускної спроможності, вдосконалення технології міжнародних перевезень, спрямованих на забезпечення реалізації основних напрямів державної політики щодо приведення стану вітчизняної мережі у відповідність до норм і стандартів ЄС та інтеграції транспортної системи України до європейської; залучення транзитних потоків країн Європи та Азії через територію України.

На сьогоднішній день в Україні не існує комплексної програми розвитку пріоритетних транспортних мереж, що є перешкодою на шляху інтеграції України до пріоритетних транспортних мереж ЄС.

Протягом 2010–2014 р. р. в Україні реалізовувалися заходи з нормативно-правового, організаційно-технічного, технологічного та інформаційного удосконалення системи управління транспортними перевезеннями. Проте на сьогодні залишається не вирішеним ряд внутрішніх проблем, які заважають розвитку транзитного потенціалу України. Основні проблеми пов'язані з недостатнім законодавчим регулюванням транспортного комплексу, недостатньою гнучкістю тарифної політики, перешкодами при оформленні міжнародних транзитних перевезень, обтяжливістю процедури контрольно-перевірочних операцій і оформлення документів на транзитні вантажі, низькою якістю внутрішньої транспортної мережі, низькими темпами оновлення основних фондів залізничного та автомобільного транспорту, відставанням у темпах розбудови портової інфраструктури, невідповідністю рівня розвитку інфраструктури українських аеропортів міжнародним вимогам та недостатнім рівнем розвитку транзитних перевезень змішаними видами транспорту. Зазначене свідчить про те, що за останні роки Україна втрачає свої конкурентні переваги як транзитна держава [26].

Висновки. З розширенням ЄС постали нові завдання: загальноєвропейські транспортні конференції прийняли рішення формувати Пан'європейські (Критські) міжнародні транспортні коридори і транспортні зони. На території ЄС формується нова система Транс'європейської транспортної мережі, а на території нових країн-членів ЄС, а також країн-кандидатів на вступ до ЄС

діє новий широкомасштабний План розбудови Транс'європейської транспортної системи до 2020 року.

З урахуванням вищезазначеного уявляється, що основну увагу дослідників у подальшому необхідно зосередити на створенні ефективних механізмів державного управління в сфері міжнародних транзитних перевезень, так як від якісного та надійного контролю за доставкою, від чіткого виконання митних процедур залежить і загальний стан провадження в Україні зовнішньоекономічної діяльності суб'єктами господарювання, динаміка її розвитку, надходження платежів до Державного бюджету.

Для цього вважаємо за потрібне здійснювати і на перспективу послідовну гармонізацію митного законодавства України відповідно до норм міжнародного права та законодавства Європейського Союзу, що має передбачати подальше приєднання України до Конвенції про спільну транзитну процедуру (1987) та до Конвенції про спрощення формальностей у торгівлі товарами (1987).

Література:

- Токарева М.В., Ильин В.А., Ракова А.М. Международный транзит грузов, как фактор стимулирования экономического развития России / М.В. Токарева, В.А. Ильин, А.М. Ракова // Вестник Юридического института МИИТ. – 2013. – № 1. – С. 72–77.
- Калініченко А.І. Шлях адаптації українського митного законодавства до світових стандартів / А.І. Калініченко // Юридичний науковий електронний журнал. – 2015. – № 1. – С. 115–118.
- Додін Є.В. Міжнародне співробітництво з питань митної справи / Є.В. Додін // Юридичний вісник. – 2012. – № 3. – С. 148–154.
- Офіційний сайт Всесвітньої митної організації. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.wcoomd.org/>.
- Про приєднання України до Конвенції про створення Ради Митного співробітництва 1950 року: постанова Верховної Ради України від 19.06.1992 року № 2479-ХІІ // Відомості Верховної ради України. – 1992. – № 35. – Ст. 522.
- Ківалов С.В. Всесвітня митна організація: історія і сучасність / С.В. Ківалов // Митна справа. – 2009. – № 6 (66). – С. 3–9.
- Міжнародна конвенція про створення Ради митного співробітництва від 04.11.1952 року. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_184.
- Міжнародна конвенція про взаємну адміністративну допомогу у відверненні, розслідуванні та припиненні порушень митного законодавства від 09.06.1977 року. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/995_926.
- Міжнародна конвенція про Гармонізовану систему опису та кодуювання товарів від 14.06.1983 року. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_079.
- Конвенція про тимчасове ввезення від 26.06.1990 року. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/995_472.
- Рамкові стандарти безпеки та полегшення всесвітньої торгівлі Всесвітньої митної організації від 01.06.2005 року. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/976_003.
- Дегтяр І.І. Проблеми адаптації законодавства України до законодавства ЄС у галузі митного режиму тимчасового ввезення / І.І. Дегтяр // Зовнішня торгівля: право та економіка. – 2007. – № 6. – С. 127–132.
- Щодо затвердження Концепції модернізації діяльності митної служби України: наказ Державної митної служби України від 17 жовтня 2006 року № 895. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.nau.ua>.
- Колодій І.М. Рамкові стандарти безпеки як гарантії спрощення світової торгівлі в діяльності Всесвітньої митної організації / І.М. Колодій // Україна – ЄС. Сучасні технології, економіка та право (Кошице, Словаччина, 30 березня – 2 квітня 2015 року). Збірник міжнародних праць в 2-х частинах. – Частина 2. – Чернівці, 2015. – С. 278–281.
- Чибісов Д.М. Україна й Світова організація торгівлі: про необхідність запровадження нової навчальної дисципліни / Д.М. Чибісов // Південноукраїнський правничий правопис. – 2010. – № 2. – С. 284–287.
- Чибісов Д.М. Процедура вирішення спорів у рамках Світової організації торгівлі: теорія і практика / Д.М. Чибісов. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dspace.onua.edu.ua/bitstream/handle/11300/1050/Chibisov.pdf>.
- Подп'ятнікова А.Я. Розвиток транзитного потенціалу в Україні: сучасні тенденції / А.Я. Подп'ятнікова // Державне управління та місцеве самоврядування. – 2015. – № 2 (25). – С. 199–211.
- Про комплексну програму утвердження України як транзитної держави у 2002–2010 роках: Закон України від 07 лютого 2002 року № 3022-ІІ. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/3022-14>.
- Про затвердження Порядку виконання митних формальностей при здійсненні транзитних перевезень: наказ Міністерства фінансів від 09 жовтня 2012 року № 1066. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z2120-12>.
- Інструкція про порядок розміщення на територіях пунктів пропуску через державний кордон України підприємств, що здійснюють господарську або іншу діяльність, пов'язану із забезпеченням діяльності пунктів пропуску і підприємств (установ) сфери обслуговування, затверджена спільним наказом Державної митної служби України та адміністрації Державної прикордонної служби України від 24 січня 2006 року № 51/49, зареєстрованим у Міністерстві юстиції України 24 лютого 2006 року за № 176/12050. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z0176-06>.
- Про створення в Україні транспортних коридорів та входження їх до міжнародної транспортної системи: постанова КМУ від 30 жовтня 1996 року № 1324. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1324-96-p>.
- Про першочергові заходи щодо створення національної мережі міжнародних транспортних коридорів: постанова КМУ від 16 грудня 1996 року № 1512. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1512-96-p>.
- Про затвердження Концепції створення в Україні транспортних коридорів та входження їх до міжнародної транспортної мережі: постанова КМУ від 04.08.1997 року № 821. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/821-97-p>.
- Про затвердження Програми створення та функціонування національної мережі міжнародних транспортних коридорів України (1998-2005 – I етап): постанова КМУ від 20.03.1998 року № 346. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/346-98-p>.
- Про затвердження Програми розвитку національної мережі міжнародних транспортних коридорів України на 2006–2010 роки (II етап): постанова КМУ від 12.04.2006 року № 496. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/496-2006-p>.
- План імплементації Регламенту ЄС № 1315/2013 Європейського парламенту та Ради ЄС про рекомендації Європейського Союзу щодо розвитку Транс'європейської транспортної мережі та визнання таким, що втратило чинність, Рішення № 661/2010/ЄС. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.kmu.gov.ua/document/247987101/1315_2013.

Колодій І. Н. Проблемные вопросы адаптации и внедрения международных норм и стандартов в сфере международных транзитных перевозок

Аннотация. Статья посвящена исследованию проблемных вопросов адаптации и внедрения международных норм и стандартов в сфере международных транзитных перевозок.

Ключевые слова: международное сотрудничество, транзитные перевозки, интеграция международных требований, таможенная процедура, таможенная стоимость.

Kolodii I. Problematic aspects of adapting and implementing international acts and standards in field of international transit carrying operations

Summary. The article is devoted to studying problematic aspects of adapting and implementing international acts and standards in field of international transit carrying operations.

Key words: international cooperation, transit carrying operations, implementing international requirements, customs procedure, customs value.